eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 217 **7 octombrie 2021**

Bloodaxe Poet

Greta Stoddart

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Ioana-Diana Simion

MTTLC – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poeta

Greta Stoddart

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Ioana-Diana Simion

Cuprins

Cortina	p. 3
Stele	p. 5
Salvamar	p. 6
Miel	p. 9
Fiică	p. 10
Scafandru la mare adâncime	p. 11
Mesagerie vocală	p. 14
Și iată-te aici	p. 15
Terapie intensivă	p. 16
Toți cei care se întorc	p. 18
Interior	p. 20
Casă și Tren	p. 21
Astea eram noi la ora de mate	p. 25
Sofism	p. 27
Scrisoare de la Sido	p. 28
Prihor	p. 31
Ce știe Grădinarul	p. 32
Poet	p. 33
Para sălbatică	p. 34
Noroi și soare și piatră și ploaie	p. 35
Păienjeni	p. 36
Efigii	p. 39
Spațiu	p. 40
Pământ în rotație	p. 42
Spectacol	p. 43
Linia	p. 44
Cadru	p. 48
Băiatul cu lumânarea	p. 49
Craniu și clepsidră	p. 50
Foc pe plajă	p. 51

3

Cortina

Probabil știți și voi povestea unde oamenii pășesc în
afara acestei lumi, trecând în alta
printr-o fantă din aer – pe care o dibuiesc

la fel cum ai dibui de-a lungul unei cortine
la finele actului tău, căutând în falduri,
în căutarea crăpăturii tăinuite prin care

te cutremuri și te strecori
fără măcar a ridica privirea
către zei, într-atât de mult îți dorești să revii

acolo unde erai înainte de debut:
aripi intime, anoste și tu, invizibil,
ciocnindu-te de obiecte pe jumătate uitate

acolo fiind orbit
de cavalcada de lumini, da, orbit
dar complet ocrotit în acea inconștiență.

Închipuie-ți că așa va fi și moartea,
o întoarcere umilă, plină de zel, golită de amar
către un loc tânjit și, până atunci, străin.

Atunci nu mai sunt lacrimi. Doar unul dintre noi
care să deschidă cortina – *iată-ne, hai, treci* –
ca apoi s-o lase să cadă maiestuos la loc

la acea depărtare ideală de deasupra dușumelei
prin care zărim întunericul, tenebros și schimbător.
Iar când lumina se aprinde și ne privim în ochi

cine poate ști că nu vor fi deja

în vestiare, lepădând acele învelișuri,
ștergând acel chip ce l-am îndrăgit,

sinele dispărând, pentru a călca
în forța și curentul gloatelor din noapte.

5

Stele

Răposații noștri nu fac adunare,
ci apar 'naintea noastră, limpede, cum erau odată:
cu agerimea ei briliantă, cu blândețea lui,
cu zâmbetul șiret al acelei fete dulci,
ce-ar putea fi motivul pentru care, când îi adun
în ceruri sau aici, în camera mea, noaptea,
ei fac toul să fie așa de clar
în felul în care își păstrează tăcerea
dezgustul față de – cum să-i spun – speranța că
în imensa uitare reciprocă
în care acum se află,
se vor înțelege cu toți.
Mereu apar prea îngâmfați sau triști
prea detașați în somnul lor etern
de parc-ar încerca să-nvețe cum se măsoară spațiul,
de parcă-și doresc distanțele-napoi.
Vai, lasă-i să meargă cele șase mile către Shute Barton[1],
să-i privim înotând distanța fluturelui stropit, ce-și caută suflarea!
Dar nu o pot face. Nici nu se pot mișca.
Ei doar rămân aici, dând foc trecutului.

[1] *Old Shute House*, sau *Shute Barton*, este un conac medieval, parțial construit de Sir William Bonville în anul 1380 (historicengland.org.uk)

6

Salvamar

Binențeles că știu că, pentru mine, nu valora nimic
viu, cum altfel, un salvamar cu juma' de normă
de la piscina locală pe care-l vedeam doar
tolănit în scaunul de plastic sau stând adâncit
într-un bufet cu bărbia sprijinită-n mop.
Între noi n-a existat decât
o privire – aproape rece de la amândoi –
când i-am cerut banderole, din acelea rezistente.
Mi le-a înmânat ca și cum n-aș fi existat.
În ziua când a murit, am trecut razant pe lângă Skindeep[2]
și l-am văzut afară, pe asfalt, fumând,
cu ochii încruntați sub soarele de după-amiază,
cu capul ras și picioare îndesate.
Da, îmi amintesc gândul ce m-a săgetat, se potrivește, acel anturaj –
cu piercing-uri, tatuaje, cu părul (prea mult sau deloc), cu motociclete.
Și privind în retrovizoare i-am văzut
conturul capului, aproape aurit în pulbere.
Câteva ore mai târziu, am intrat în holul piscinei și
acolo, în lateral – un mănuchi de crini
într-o găleată de mop și o măsuță
unde câteva garoafe îmbibate flancau
trei poze învelite-n plastic:
într-un era tare mic, pe o bicicletă;
pe alta cred că și-a făcut-o singur, avea acea
privire abia deslușită a unui pește ce se ridică
către propria reflecție; iar în ultima era
aplecat asupra unui spate gol, cu acul în mână,
cu o privire așa atentă, așa de concentrată
că-i puteam simți suflarea chiar asupra cefei.
Oameni treceau pentru a lua bilete.
Cineva vorbea de timpul din afara orelor de vârf.

---

[2] Revistă de succes privind tema tatuajelor, a cărei editură se află în Chester, UK. (skindeep.co.uk)

7

Era una dintre acele zile neașteptat de calde
de la final de martie, și ceva intens
și nesăbuit plutea în aer. Văzusem o femeie
în lumini, cu sâni masivi și lungi, într-un tricou negru
și bărbați cu limbile pe-afară
și-mi amintesc cum mă gândeam, că o luăm de la capăt,
și cum se păruiau copiii din spate și cum coapsele mele se
lipeau-ntre ele și cum nu voiam decât să sar în piscină
deși nu-nvățasem niciodată cum, întrebându-mă
oare e prea târziu și cine mă va mai învăța?
Drumul continua 'naintea noastră, fierbinte și negru.
Mă gândeam la cât de mare și neted îi era chipul,
de parcă avea trăsături ce încă se formau
deși erau împunse cu ace, inele și lanțuri, iar
ochii lui păreau umflați și plini de ceva,
de parcă plânsese ca un prunc, sau nu destul.
Nu ne privea deloc. Mi-am amintesc cum mă gândeam
cum oare ne-ar putea salva el? Cum oare ar ști
dacă cineva s-ar opri și ar aluneca
pe podeaua din gresie? Ar privi
pătratul nostru albastru, plin de urlete,
dar pe noi, niciodată. Nu așa cum e acum,
așa cum o fac morții din stațiile lor solitare, ticsite
și îl privesc așa cum nu am făcut-o niciodată
când trăiam în aceeași vreme, același oraș
cu străzi înguste, cu aer de noroi și motorină.
Acum, când el apare acolo, pe asfalt,
fumând și încruntându-se-n lumină, văd
o apă zbuciumată, o placă țintuită și inertă,
un trup cufundat în apă, un trup cu piercinguri.
Dar apoi, când semaforul se schimbă și eu am dat să plec
(lăsați-mă s-o spun, fără pic de mândrie) te vedeam
drogat și nemulțumit, fără satisfacție sau ținte
și m-am mirat, ușor amărâtă, cum cineva ca tine ar
putea avea vreodată luciu și uitare și putere în

8

șuvoaiele albastre, cum ar putea avea grația
sau impulsul – oricât de mici – de a salva o viață.
De unde să fi știut că tocmai ce zărisem un bărbat
sub ultima-i lumină, la o pauză de țigară,
aruncând ultima privire către geamurile sparte ale bătrânului Fowlers,
către cortina de iederi roșii și cuiburi uscate
cu o oră înainte de a arunca un picior
peste noua motocicletă, de a o coborâ viziera,
de a șerpui pe drum sub soarele timid de seară,
către A28, către Little Chef[3], către camion.

[3] Lanț de restaurante (littlechef.co.uk)

9

Miel

Ciorile erau negre
apropiindu-se tot mai mult
și câinele ce lătra
era negru și copacii
înșirați la rând
din spatele lui aveau trunchiuri
negre crengi negre
și neagră și din plastic
o pungă atârna
ruptă înăuntru
spațiile negre
și bălțile erau negre
cu noroi și gheață
și frunzele erau negre
și mielul
ciorile și câinele
doreau atât de mult
mielul cu micul său
piept alb
cu învelișu-i despicat
ieșit în afară
atât de gol
în briză
încât aproape ca-i putea
auzi în osoasele
gheare un cântec
mielul era cel mort
în astă primăvară timpurie
centrul mort
al universului

10

Fiică

Deci chemați au fost ca să-i privească
toracele apatic proptit pe caseta luminoasă
ce ilustra cum o mică și tenebră adunare
s-a ivit în grădina stinsă a plămânilor ei.

Acasă, așezat la masa lungă de lemn
unde ea zăcea pentru a primi zilnic tremurânda
doză de heparină, și unde acum stătea doar Biblia,
a spus aș vrea să-i pot ierta.

Ghetsimani. Lumina lunii. Și gloata
– înarmată până-n dinți pândind sărutul –
ce știa doar ce are de făcut
și fără griji pentru cel ce suferă
pentru cât timp sau în câte moduri,
veni și înhăță preaiubitul copil

11

Scafandru la mare adâncime

În mintea mea e o câmpie

E plată și întunecată și o luna atârnă
deasupra ei în a cărei lumină argintie
nimic nu pare a fi în viață

E foarte simplă și misterioasă,
de pe o altă planetă.

față de cea de aici
ce mișcă și-i diversă:

fiecare dintre zecile de milioane de fire de iarbă
se-nfioară în propria unicitate

sub blana uscată a unui miel e casa
unei muște ce se odihnește pentru a depune
cele două sute cincizeci de posibilități.

în timp ce o alta privește din afara
globului lucios al unui ochi

nu prea diferit de un om ce și-a pierdut mințile
pentru a găsi pricina în loc
de a se teme de orice, în mod vag și monoton

Și dedesubtul mielului
și câmpului și sub florile turtite, la
mile și mile dedesubt

totul e schimbător și afânat,
arde și fierbe

12

Bătrânul dedesubt,
de nevăzut, de neexplorat

cine freamătă în roca ta moale,
cine înnoată în oceanul tău topit,
ce flanchează centrul
mingii tale din fier solid, de mărimea lunii?

Odată am sondat
treaptă după treaptă

în mare,
pe tărâmul

molozului în sfărâmare,
cu creaturi moarte, ce înghit cadavre

în apele negre și înghețate
a făpturilor oarbe, cu tentacule lungi

jos la canioanele din adâncime am coborât
și tot nu am ajuns aproape

de nucleul exterior
al inimii pământului,
de masivele lui măruntaie

când am văzut atârnând acolo,
o talpă, sau o plătică

un sine nemaivăzut

însă unul rămas neschimbat
în raza aprinsă a privirii mele

13

Și m-am ridiat la suprafață
ca cineva ce avea doar atât de făcut

către locul de unde încet, cu anii
tot ce mi-era drag a evedat

și-am alergat către câmpurile
ce înveleau pământul

ca niște sosuri moi

și m-am întins jos, și am privit cerul

unde am văzut un pește atârnând
în locul lunii, în întuneric

14

Mesagerie vocală

Și cum lăsam mesajul
mi-am dat seama că tu
erai deja probabil
mort – un adevăr ce vocea-mi
părea că știe înaintea
mea, coborând
rapid și abrupt,
începând să vorbească-ncet
– un ton straniu, foarte
lent și liniar
ca o săgeată ce zbura
cu o povară
și totuși drept, știind exact
în timpul zborului prin
întunericul adânc – știa,
spre exemplu,
să nu spună
Un an nou fericit
cum în absența enunțării
adevărul suna clar –
că nu avea să fie an
sau lună sau chiar săptămână
că tu ți-ai trăit ziua
iar sufletul te-a purtat
în noapte, alergând
acum pe veci –
ceva ce vocea mea
părea a ști înaintea
mea când s-a oprit
a-nchis apelul
și nu a spus la revedere.

15

Și iată-te aici

din nou alături de noi
spunându-ne – atât de precis
și de hilar – cum a fost,
cu ochii mari, emoționat c-ai fost acolo și
acum într-o cameră înapoi aici;
tu într-o cameră înapoi aici
cu noi toți în jurul tău zâmbind,
umplând ochi paharele
pentru a te avea din nou cu noi
și închinându-le
pentru absența ta de necrezut

16

Terapie intensivă

Asistenta ce tocmai a oprit mașinăria
iese cu un zâmbet mic și trist
aș vrea s-o opresc pentru a-i spune:
„Hei, mă uitam la aia!”

Stăm împrejur, îmbrăcați cu paltoane mari.
Pare dezvelit în maioul alb
și perfect capabil – trăgând un pui de somn
la soare înainte de a se îngriji de oi.

Dar nu va mai pleca nicăieri,
nu în seara asta, nu pe frigul ăsta.
Ce să facem acum? Să-l atingem
Pare – și ce repede a devenit – rece.

Apoi ne-am întors în camera bej
la cutia de șervețele și carafa de apă, la
colinele goale și lacurile albastre,
în camera ce devine – așa de repede – a noastră,

când ni se comunică, cu blândețe:
Vedeți, capul a încasat așa un șoc...
Creierul e ca un burete, suportă doar...
Cine avea să încheie enunțurile astea?

Sigur nu noi – noi abia știam
în ce zi a săptămânii suntem.
Știm doar ce putem vedea
pe colinele goale și lacurile albastre.

Iată că vine bocitoarea.
Stă acolo, cu un plic maro, voluminos.
După cum ne privește îmi dau seama că-i pare rău pentru

cât de amărâți părem, nu pentru durerea noastră.

Mă îndrept către fereastră
și privesc spre dumul de centură
și peste ea, câmpia verde
cu rânduri de pietre funerare.

Stând dincolo de geamul tripan
în locul ăsta mic, fierbinte și dezinfectat,
mă întreb cum ar putea ceva să iasă,
cum ar putea chiar și ideea de suflet –

Mă gândesc la colinele goale și lacurile albastre.
Mă gândesc la mașina noastră, parcată undeva.
Cineva trebuie s-o fi parcat.
Oare am primit amendă? Cum o vom găsi?

Revenind la cameră
camera pentru rude e apelată,
văd un bărbat cu mama sa.
Văd prin paltoanele și hainele și lucrurile lor

le văd confuzele oase albe
și sângele grăbit și ascultător.
Le văd viața acolo
pe canapea.

Unde ți-e soțul acum, unde ți-e tatăl?
Într-o cameră întunecată, ce a trebuit părăsită.
A trebuit s-o părăsim. A trebuit să lăsăm
masca morții, sinelui mort.

18

Toți cei care se întorc

Preamărit fii tu, sălbatic în sălbăticie
voi orice aveți să fiți
tu odată al lumii – acum te rotești
în jurul ei – lovind mai mult, mai mult
în ceața și vâlvătaia
cercului tău infinit.

Preamărit fii tu, spirit ca vântul, furtună a sufletului
tu care, mistuitor, ne întreci ca număr
urli și te târăști în toate cele ce revin
azi în țărână – în acest vânt fierbinte
brâul scânteietor al acestei planete
încărcat de șuvoiul morții

Premamărită fii tu, furtună orbitoare
tu vânt al neființei
invizibil ochiului liber – amplifică ascuțitul
zumzet alb al nevăzutului
inel croit din din tot soiul
de lucruri pierdute pentru noi.

Preamărit fii în lipsă
tu, cel nenăscut încă și niciodată
tu cel mort de-un secol mort de o zi
voi toți care trăiți mai mult ca noi
în aerul catastrofic
al acestui apus negru și din niciodată

Iată cum te preamărești tu os
luminat fii aer preschimbat în cenușă
în camera unde mă aflu
cu aceste valuri tremurânde
în acest pahar de apă

îmi țin mâna tremurândă

20

Interior

Afară se auzi un trăsnet. Eram înăuntru, făcând paturi. Era patru
după-amiaza, era întuneric. Am tras de lanțul de alamă subțire
al lămpii de pe noptieră și camera se umplu de lumină galbenă. Afară
se auzi un trăsnet. Eram înăuntru, făcând paturi. Am auzit un tren
trecând. Am văzut fereastra trenului – un pătrat galben de lumină –
și m-am gândit Ce se petrece în camera aceea? Sau poate camera
e goală și doar prin strălucirea sa sugerează ceva ce de fapt nu e acolo?
Afară se auzi un trăsnet și eu eram înăuntru, făcând paturi. Iar
trăsnetul nu era nimic mai mult decât aer deasupra unui petic de pământ, sosind
la mari și calde lovituri cu el însuși, și eu nu eram altceva decât o masă de atomi
ce se îndoaie și se pliază și se liniștește. Între noi e doar un zid.
Și exact când mă-nclinam într-o caldă adiere de pudră și sudoare un
ropot imens de lumină a trimis enorme valuri uscate, trosnind pe cer și
aerul își șerpui durmul extinzându-se rapid despărțind mari
brazde de particule invizibile. Ce e afară fără a fi înăuntru? Trăsnetul
de afară și eu întinzând cerșaful, plisând și-mpăturind în
lumina galbenă și lanțul legănându-se ușor și sunetul
trăsnetului – sau era doar un gând – ricoșă de sol neavând
unde să fugă iar eu aproape terminasem, ridicând ultimul cerșaf,
căutându-i buzunarul și dechizătura. Ce e înăuntru fără a fi afară? Eu
înăuntru făcând paturi. Trăsnetul de afară trecând mai departe.

21

Casă și Tren

I
Când ne văd casa din tren
cum alunecă în depărtare, în locul unde-i așezată
în peticul de tufe și ciulini
și napi învecchiți, cu hambarul deșănțat și
găini zgribulite;

când îi văd chipul cu ochii larg deshiși a celor patru ferestre
și șemineul înalt din cărămizi roșii
și în jurul ei, doar ziduri de piatră
unde vitele vin să-și scarpine gâtul,
eu sunt singura ce știe

de cățelul îngropat
sub acea pătură
din tablă ondulată;

ceasul unui răposat
zace zăvorât și ticând
într-un mic ulcior verde, pe un dulap

și-ntr-o cutie sub un pat
o pagină scrisă de-un copil:
A fost odată o fată...

Știu de-aceste lucruri chiar,
sau în special, de la distanța asta
iar casa reușește
să le păstreze pe toate înăuntru fără
a a-și afecta fundația.

Sunt alte lucruri – opintirile pământului,
cuiburile de rândunici și sud-vestul, seva

ce crapă și rădăcinile stejarului, vitele
nărăvașe și cu gâtul gros –
care o destramă, puțin câte puțin.

II
asta e cea pe care o închizi
de care îți spui că o aperi de frig dar
adevărul e că e acea pasăre care ai vrea
să înceteze cea care nu va veni

ea însăși dar care e cu siguranță pe
urmele tale cu acel nesfârșit
cântat și iar cântat

asta e cea care se scurge și se
scurge se tânguie în fața
acelei lumini și acelor nori în
fața tuturor acelor pescăruși
ce străbat câmpurile și întreaga
vale inundată se tânguie
în toată strălucirea gri

asta are nevoie de-o curățare cu o
cârpă ce a fost odată o bucată din
tricoul purtat de un bărbat atunci
când tăia lemne și peste tot în jur
zbura zăpada iar fiecare fulg
doar își amână vag
brusca și delicata dispariție

asta e cea fără pahar doar
cu câteva baruri încărcate de rugină și

jeg – o gaură neagră ce-și
păstrează lanțurile și cârligele și

sângele vechi își păstrează
visul vitelor
antice

III
Dar uite-o pe cea de acolo, aprinsă și trecând, trecând rapid
pe drumul său pe drumul său, privește-o pe acea fată
ce-n noapte își înfruntă sinele, privindu-se-n oglindă așa intens
încât ar putea privi înauntrul ei când de fapt nu vrea decât
să vadă calea de ieșire; ce ferită e ea acolo, pe partea tăcută a
oglinzii, s-a predat complet,
locul, viteza, nici măcar hârtia nu mai sunt ale ei
și nimic nu va rămâne nemișcat îndeajuns pentru a o răni.

IV
privesc cum casele alunecă în depărtare
și văd cum toate conțin

aceleași lucruri diferite;
fiecare are acest aspect ermetic.

Dar unele s-au revărsat catastrofic.
Era imposibil ca totul să se păstreze înăuntru.

A cui e acea grădină frântă,
a cui acea curățenie dezolată?

Și cine sunt cei doi
ce se privesc în acea cameră?

Ei nu simt nimic.
Sunt pur și simplu adăpostiți de frig;

e cald iar ei au scaune
pe care să stea să cugete la lucruri

ce se petrec altundeva,
unor oameni pe care nu-i cunosc deloc.

Sunt foarte implicați și veseli
Au aceeași ceașcă neagră.

25

Astea eram noi la ora de mate

cu picioarele pe bancă, cârcotind
la doamna cu ochi lăcrimoși și păr unsuros.
Ce mai râdea clasa!
Ce regi mai eram!
Apoi tatăl tău a murit.
Și nu mă puteam apropia de tine
nu te puteam privi în ochi.
Nu puteam scrie un bilețel
nici trece cu bicicleta
să ți-l las pe sub ușă. Și
ăsta era scaunul tău:
vertical și gol și eu
privind pe fereastră
peste acoperișuri de tablă
și coroane îngrămădite de copaci,
peste maidanul noroios al școlii
și două bare de poartă solitare,
peste drumul lat
și mașinile murmuitoare,
peste toate acestea și mai mult,
departe, mai departe, întreaga cale
către casa ta ce stătea
la capătul unei lungi suburbii
unde mi te imaginam
întinsă pe spate
ridicând mâinile
(încheietura dreaptă
cu ganglionul
pe care îmi plăcea
să apăs
pentru a-l vedea cum crește la loc),
ridicându-ți degetele lungi,
să văd cum le rotești

26

în lumină și praf,
avându-te cu totul pentru tine,
acum mai mult
decât te aveai alături de mine,
în toată tristețea ta, Susanna,
și în toată gloria.

27

Sofism

Pentru un bebeluș ce poate fi mai mult decât un șal de lumină, o
secetă ce mângâie printre barele pătuțului

dar copilul ce merge șovăitor spre școală este primul
care va mirosi moartea în frunzele negre și umede

care ar putea fi motivul pentru care ea inspiră
adânc întreaga zi din penarul nou.

iar când ea caută să răzbească mai departe
prin acest tărâm scăldat în lumină

atât timp cât ștergătoarele își biciuiesc zgomotele surde
ale bătăii măsurate, ea va fi consolată

iar în curând ea va păstra totul înăuntru:
picătura de ploaie, extazul tocit al vântului,

zăpada ce sosește să împlinească fiecăreia
dorința mută. Adică a ei, dorința ei mută.

28

Scrisoare de la Sido[4]

Deci, draga mea mamă, vorbeşte în pragul morţii,
vorbeşte în numele standardelor tale de neclintit, în
numele virtuţii unice pe care ai numit-o "veritabila eleganţă a
conduitei"

COLETTE[5]

Scriu asta la lumina unui hambar
în flăcări, al doamnei Moreau. Te poți mira,
acum că bătrânul s-a dus iar guta ei se agravrează.
Văd bieții șobolani alergând în grădină.
Ce frumos arată totul!
L-am văzut pe bătrânul Loeuvrier trecând săptămâna trecută
în coșciug. Îmi place să privesc funerarii,
nu poți decât să înveți de la ele.
Dar nu mă lăsa vreodată să te văd jelindu-mă,
știi cât urăsc negrul – de ce nu roz?
Lucrez la un capot de casă mare, îl fac dintr-o plapumă roz.
Vreau să fiu îngropată în el. Mulțumesc pentru invitație.
Nu, Josephine nu doarme în casă.
Dorm aici singură, deci te rog, gata cu zarva.
Gata cu poveștile cu vagabonzi mișei ce dărâmă ușa.
Dați-mi un câine dacă vreți.
De când a murit tatăl tău nu mai pot suporta
un alt om în casă noaptea.
Dragă copile, îmi scrii că nu ești bine,
e vorba de oraș, e aerul prea greu și prea amar?
Îți mai aduci aminte când m-am dus la Curé
într-o furie pentru ceva doar ca s-ajung să dansez acasă
cu acel frumos fir de mușcată pe care mi l-a dăruit?
Acum mi-a oferit un cactus – se află aici, pe pervaz.

---

[4] Se face referire la mama scriitoarei Colette, care a dat chiar și titlul uneia dintre cărțile acesteia, care conține amintiri din copilăria Colettei.

[5] Sidonie-Gabrielle Colette a fost o scriitoare franceză de la începutul secolului XX.

29

Deasupra lui pot vedea cum lumina piere.
Continui să mă trezesc. Dimineața trecută la ora trei
am privit un superb păianjen de grădină cum încet
a coborât și a băut din castronul meu albastru, trăgându-se
apoi, încărcat de ciocolată, înapoi la tavan.
Et voilà! un nou camarad.
Am trecut prin cărțile din rafturile tatălui tău.
Ce plictiseală – toată dragostea din ele.
În realitate, biata mea Minet-Chéri[6], oamenii au lucruri mai bune de făcut.
Tot aud de la frații tăi – deci scrii despre viața ta?
Vezi? Te-am avertizat în legătură cu mărturiile,
mereu am spus că ele împing copiii să se joace prea mult
cu cuvintele, făcând invenții, contemplând în van.
Mai bine ți-ai ține gura – pedepsește-te singură.
Cactusul e foarte rar. E roz.
Iar Curé spune că e pe cale să iasă la iveală.
În timp ce scriu, un animal vagabond se înfășoară de gleznele mele.
Pare cam tristă în lumină. Îi voi găti un ou.
Am făcut asta și pentru săraca fată a Yvettei ieri.
Nu am făcut-o pentru că sunt un om bun, și cerul o știe.
Fac doar ceea ce-mi odihnește mintea – mă știi doar.
Ieri am găsit o omidă în hibernare,
o pasăre îi ciugulise stomacul.
O vindec acum într-o cutie de chibrituri cu nisip
pe noptiera mea – ce frumoasă va fi
chiar mai mult fiindcă a suferit!
Acum e doar cer negru acolo unde-a fost hambarul.
Știi care e cel mai groaznic lucru la a fi bătrân?
- priveliștea propriei mâini asupra hârtiei.
Încă mai joc șah cu micul negustor de lână.
Tatăl tău ar fi fost încântat,
cei răposați sunt o companie încântătoare, copilul meu.
Curé îmi spune că acest cactus înflorește doar o dată

[6] Porecla care i-a fost oferită Colettei de către mama ei (colette.hebergement-gratuit.com)

30

la patru ani. Iar eu mor.
Mă vei ierta, nu-i așa, Minet-Chéri,
vei înțelege că nu pot ajunge la tine.
Tu, cea căreia i-a luat trei zile și trei nopți să-mi părăsească trupul.
Copiii ca tine sunt cei mai iubiți pentru că
au stat atât de sus și de aproape de inima mamei.
Îmi aud pixul zgâriind în întuneric.
Am slăbit foarte mult.
Când dimineața sunt la pompa de apă
simt cum rochia-mi atinge dosul picioarelor,
soarele e cald și mă simt de zece ani.
Cum mai pot pleca acum?
Cum pot lăsa acel lucru să înflorească stingher?
Cineva trebuie să-l moșească.
Vreau ca eu să fiu cea care îi cercetează inima roz, închisă.
Vreau să privesc cum impinge-ncet și abrupt,
fremătând acolo în aerul cald.

31

Prihor

Deunăzi era prietenul meu
cel care sărea de pe perete pe lăviță
cel care se oprea, cu capul înclinat,
cu lumină în ochi și negru la întrebarea
De ce, de ce plângi încă?

Astăzi e dragul meu unchi
alcoolic pitulat în acel tufiș
dincolo de fereastra bucătăriei,
căutând cu privirea, întrebându-se
unde-am ascuns scotchul

32

Ce știe Grădinarul

Iată-l cum vine cu funia și cotonoaga,
cu etichetele de plastic și creionul permanent

pentru plantarea lentă a semințelor
sub tavanul de sticlă, tavanul cerului

deși știe, sărmanul,
că verdele țâșnește orice ar fi

pe de-a-ntregul, în aerul liber
a fiecărei dimineți intacte

ca cea de-acum cu pâcla
ce se mișcă în tăcere

în jurul copacilor, copacii
ce știu – fiindcă sunt țintuiți

chiar și-n toată această incertitudine –
exact ceea ce sunt

ceea ce e mai mult și în(tot)deauna
și ceea ce grădinarul știe e că

există o limită de timp
ca grădina să fie gata

nouă din nou și pentru ca omul
cu mica sa tavă de puieți tremurători

să calce înăuntru pentru a fi,
prin această întâmplare nebună și fericită, salvat.

33

Poet

Șuvița albă de păr îi fura privirea
când cu grijă sosi la pupitru,
corpul său – post AVC – crăpat și
acum doar delicat legat

Era vechiul scaiete ce l-am tras după mine
de dimineață, numai putrezire și rădăcini,
cu tulpina sa brăzdată, seacă și de un maro uleios,
cu întunecata-i coroană.

Bărbatul ce stătea în fața noastră-n hol,
cu trestia cristalină din voce, știa
că totul trebuie recoltat și predat
indiferent de situație – fiecare cuvânt, o sămânță

o mică explozie,
o scurgere în bătaia vântului.

34

Para sălbatică

Și
așa
atârna
acolo
ca
o
anostă
bijuterie
pe care toți o
culegem fără a
sta prea mult pe gânduri
pe care încercăm s-o mușcăm
însă dinții noștri nu fac decât
să-i decojească coaja.
Soarele era fierbinte
deci l-am așezat pe-un perete
unde a rămas de-a lungul mai multor
zile cu vânturi și cu ploi și
apoi – noi uitându-l acolo – cu înghețuri
și zăpezi până când în primăvară băiatul nostru
veni la noi ridicând bolul gol al palmelor și acolo era:
fără vreun puf argintiu sau urmă de ciugulit sau vânătaie
devoratoare – doar forma de strop, gri și rece, pe cont propriu (
sau poate doar cu o vagă urmă de mușcătură)
Oare ce era acel lucru ce nu-nverzea și nici nu
se preda nu se înmuia nu putrezea mai mare sâmburele decât fructul
forma decât pulpa – și am ținut-o cu blândețe datorită
minunării dar de fapt nu a fost
nevoie – era ce trebuia să fie
dincolo de grijă – o unică
dură veritabilă
lacrimă

35

Noroi și soare și piatră și ploaie

Aș fi putut merge direct către ea
să-i mângâi fruntea asudată,
să-i șterg saliva verde de la gură
dar n-am făcut decât să stau și să-i privesc
suferința, ce desființează propria persoană:
Nu se poate întâmplă asta, nu sunt aici de fapt,
chiar şi tu ce mă priveşti acum nu m-ai putea aduce aici.

Voiam să știu cum e să fii
în trupul muribundului – este o încetinire lentă
către o beznă alunecoasă și frenetică și apoi oprire –
și cum este să pleci
făr-a depinde de altul:
către celelalte oi sau către păstorul întristat,
către văile cafenii cu sturzi la amurg?

Sau oare simțea cum aluneă către
marginea pământului și apoi către
prichiciul final
din noroi și soare și piatră și ploaie
pe care să se încline, să se rostogolească-ncet,
copitele-i negre atârnând,
încapsulându-se delicat în spațiu?

Următoarea dimineață i-am văzut silueta întinsă.
Am văzut că și-a-ncheiat
lenta și molcoma scindare de lume.
Acum da, era în siguranță, întrucât
trecuse o noapte grea și o lână sângerie
înflori sub masiva luna plină
acolo unde gâtu-i fu ciugulit pe jumătate.

36

Păienjeni

Era ca și cum ceva a izbucnit
fără vreo urmă
de intenție de a se retrage
apare acolo
într-o zi pe podeaua băii
unde rămâne și rămâne

cu mulți ochi deși vede
prin cele opt picioare
și corpul cafeniu și zbârlit.
Îl simt
încordat și meditativ
în defensivă.

Eu nu sunt genul de om
ce se poate duce și-nhăța
un mănunchi de viață fragil și înfricoșat
pentru a-l arunca
fără a sta pe gânduri către
frunzele umede de jos

dar – salutări – a doua dimineață
mai apare unul
exact la fel, doar mai mic, mai palid.
Familie.
Și am brusc o vedenie
cu ei toți, târându-se

prin țeava umedă și-nvelită-n păr,
cărându-și fusurile,
filetându-și picioarele subțiri și segmentate

afară
din adâncul acelei găuri negre.
Împing dopul la loc.

A doua zi mă uit: sunt cinci;
rudenia s-a cam risipit
acum sunt pionieri, sosind de pe un drum lung
în recunoașterea
noului pământ virgin
unde hrana e puțină dar

(din fericire) un continuu
susur de apă
și o rețea caldă de scobituri
subterane;
da, tăcuți și optimiști
ca misionarii.

E ceva feminin
la cel de-al șaselea,
mai mare, mai delicat – sosind, ca întotdeauna, noaptea;
cu ea aici
știi ăsta ți-e căminul.
Dar cum ajung înăuntru?

Privesc în jos spre
pustiul umed și întins
și văd doar puțin deasupra orizontului murdar șirul
găurilor defecte de jacuzzi:
opt cuiburi ferite de uscăciune.

Toată ziua ceva crește

în interiorul meu până când sunt
plină și hotărâtă în mod irezistibil;
da, îi voi
face ghem pe toți
într-un prosop, alergând

spre fereastră – plecați, afară
fugiți, împrăștiați-vă, dispăreți,
încolăciți-vă misterul antic în aer!
Apoi mă întorc
pornind robinetele complet,
privind cum apei

îi crește nivelul, tremurător
ca o mână ce abia
poate stăvili ce se ridică, această
descreierată
și limpede răscoală,
această simplă umplere.

Îmi imaginez un perete
de apă acolo –
înfiorat, luminos, extaziat! înainte de
a se prăbuși,
prăvălindu-se precum –

Dar, vai, uite cum sosesc acum
cu puișorii lor,
cu trupurile îmbibate și zdrelite
făcute ghem, în cercuri, într-un reflux spălăcit și molcom

39

Efigii

Oare câți dintre voi au dorit numai
să privească înăuntru –

s-agațe ferastra puțin mai sus
s-așeze piciorul înapoi înăuntru
pe sub plapuma de puf –

și au ajuns să rămână acolo
în întunericul potrivit

pentru a asculta, noi zicem pentru aer,
când de fapt stăm

pentru fiorul și teama pe care le simțim
privindu-i cum dorm

un somn prin care cresc
frumos și fără sunet

prin care îmbătrânesc

sub ochii noștri
dincolo de anii lor

cu o seninătate perfecționată

înainte de un murmur și o întindere
acel oftat mic și nerăbdător
ce-i prăvălește înapoi în viață

– ce dragoste mai ard în deplină moarte!

40

Spațiu

Fiindc-ai încheiat
marea parte a somnului profund
și în curând vei reveni în senina
și-ngrizonata pagină a dimineții

și fiindcă nimic nu a fost
încă la fel gândit sau vorbit
în această oră strâmtă
poate ocupa tot spațiul

iar copiii tăi –
ce deocamdată dorm,
care deocamdată și-au așezat
tălpile fierbinți pe perete –

ar putea, din câte știi,
cu picioarele înainte și morți pentru lume,
să râvnească înapoi
către acel spațiu negru

unde-a noastră jumătate de lume
atârnă, învârtindu-se;
de aici se cântă
– auzi?

Nu dorește să se teamă
deși în astă oră,
atât de aproape de el,
cum s-ar putea altfel.

Oferă-i un chip de dorești,
nu, nu o face, fiindcă nu are chip
și știi că este

mai mult un tropăit în întuneric

iar tu ești mai degrabă
astronautul de serviciu,
condamnat la peisajul
pământului ca o minge

învelit în sine însuși
(și destul de mic),
în propriile brize și vremuri,
în milioanele de euri visătoare.

42

Pământ în rotație

Știm cât de greu este un an
noi cei care jelim
cât de mult doare rotația pământului
cum absenței
îi place să se arate la lumina
fiecărui sezon
moartea ta în primăvară nu e aceeași
ca moartea ta în iarnă
dar tu viu erai tu viu
vai, de-a lungul întregului an
Apoi urmează noaptea
ce are propriul anotimp
întunericul lent ce sosește mereu
brusc asupra noastră
o camera neagră în care ne trezim
și simțim că tu
ce în mod inefabil ai fost aici
acum în mod banal nu mai ești

43

Spectacol

O rafală de lucruri
a căzut în ultima oră
în timp ce stăteam pe scaun:

o blândă tornadă de frunze,
plonjonul teatral al ciorii
și acum, din cenușiu

o zăpadă grea și deasă ce
coboară cu o tăcere
oferită fiecărei căderi…

Acești fulgi sunt ceea ce ar fi cuvintele
dacă nu le-am vorbi,
ce mor rece și continuu

dar trecând în ploaie, readuc lucrurile
la natura lor veselă
iar asta-nseamnă c-a venit momentul să mă ridic

de la acest spectacol stupid
unde totul era doar spațiu și ipoteze, să
văd ce trebuie făcut

în această lume din ploaie
dar știu ce a căzut înainte să se obțină
aceste aplauze, reflexive, necontenite.

44

Linia

I
Aceștia sunt ei
fără ei înșiși

cu susu-n jos, fără de cap,
atârnau

de glezne, încheieturi și degete
(Unde au dispărut?)

monotoni ca steagurile
în stagnare.

incapabili să semnaleze ceva
în afar' de reținerea brizei.

agăț totul în cuie
în mica ordine ce-o am:

bluze largi și pantaloni de muncă,
un rând de veste din ce în ce mai mici.

De ce eu, aflată în grabă,
par că le am pe toate acum –

totuși e ceva eraldic
la aceste culori, forme și șabloane;

acest lucru tinde să formeze
un fel de chemare

atunci când le privesc în somn
și iată-le, cu tot sufletul dispărut.
II

în țesătura din nailon și lână
sosește umezeala aerului de pădure

în bumbacul jerseului și lycrei
sosește bogat în crengi bogat în rădăcini

aerul de pădure

și sus prin vale un aer mai dens se-a adună praf de la
grâul tăiat și de la carieră
praf de la blană și de la un pumn de pene

și în fiecare material în fiecare fibră

sosește aerul tradus transpirând ulei
dens și caustic din noroi

și din Undercliff[7] cu aer vechi ca de piatră
sosește fierul și argila răsuflarea venetică

înăuntrul său varul înăuntrul său dafinul
înăuntrul său piatra de nisip și pietrișul

și, ridicându-se rece și liniștit sosește aerul de lângă râu
în transparente straturi de nămol și zgură

și în fiecare material în fiecare fibră
sosește aerul

tăiat de Chinook[8] sosește în hălci joase
huruit de huruiala huruiala vrăbiilor

[7] Zonă din coasta de sud a Angliei, care este caracterizată de alunecări de teren (English Nature)
[8] Elicopter de transport al armatei americane, capabil să transporte până la 12 tone de marfă și/sau trupe (dictionary.com)

și înfiecare material în fiecare fibră sosește aerul
tărâmul a răsuflat
și soarele s-a zgâit de la un capăt

la altul prin găuri și fante
gulere și mâneci printre brațe și picioare

ce fâlfâie ca niște aripi
aer ce suflă și usucă și cântă

III
ies la iveală la apus și iată-i
acolo sunt, reci și cumva înțepeniți
acum serile sosesc așa de repede

le adun, le-mpăturesc și le fac grămadă
în vechiul coș pentru bușteni
mă ridic pentru drumul de întoarcere

Pentru un moment, pe treaptă,
unde mă întorc să privesc ce nu pot vedea
în întunericul ce se strânge

Și în scurgerea lentă a zilei
văd un sturz
ce-și lovește cina de-o piatră

Aproape că aud
devoratorii de țărână și de stârvuri ce
bâjbâie-n pământ

Înainte de a mă-ntoarce-n casă
de unde strălucesc lumini

și băieții se-ncaieră

Acolo unde totul se întâmplă.

48

Cadru

Stăm în jurul patul dintr-o cameră.
Cadavrul e întins precum o rază.
E singurul lucru la care putem privi.

Nu ne putem mișca. Nu ne putem imagina
să plecăm de-acolo și să mergem mai departe –
Când, deodată, apare seara dinainte:

camera roșie, umbrele sălbatice-ale focului,
băieții mei dezbrăcați până la brâu, la trântă,
cu frunțile strălucind de la sudori.

E ca o pictură. Singurul ei cadru
privește din prezentul multifațetat, lumina ei vine
dinăuntru și de undeva departe.

49

Băiatul cu lumânarea

Uită-te la tine, cum stai acolo
îndoit peste lumânare,
zâmbind ca satana
la ultima sa sfidare.

Ai ajuns la vârst-aceea:
trântind uși, dormind târziu
și acum asta – trecându-ți degetul
încet peste flacără.

Ce vei spune focului
aflat, la noi în palme, ca un protest
împotriva nopții, a frigului,
a fricii ce o păstrăm în noi?

Retezi iar și iar flacăra.
Vreau să te oprești. Ia-o.
Vreau să te opresc, fiule,
ridică-te și sari, urlând, către scurgere.

50

Craniu și clepsidră

Păstrați-le acolo în camera de aur,
cu fețe-mbujorate, burți pline de mâncare
și acea fată (cu siguranță, uite cum zâmbește) cu dragoste,
ce-și odihnește piscina lăptoasă într-un ungher pelvian;

păstrează acel bărbat, robust și înalt, râzând
în josul decolteului unei femei ce nu-i este nevastă
a cărei ochi negri și mici ne privesc de parcă
i-am cunoaște secretul de o viață.

Păstrează-i înainte
ca vechea mâhnire să se strecoare
peste blidele albite și paharele cleioase,
cârpa obosită, înainte ca noaptea să piardă

tot ce-a promis la apus când lebedele-și
străluceau singurătatea peste un lac negru.

51

Foc pe plajă

Soarele ardea
jos către mare
transformând plaja-ntr-o veche amintire arsă a ceea ce a fost

când pornim la drum
făcând focul din orice
ne pica-n mână: hârtie de ziar, așchii de la lăzi, jumate dintr-o brichetă ruginită

și atunci când era gata
am aprins și-am coborât un chibrit
către-un fragil mănunchi de alge.

Și-atunci când s-a aprins am privit
făcările pulsând și timid,
respirând fumul sărat și alga ce trosnește

și cu cât priveam mai mult, pierzându-ne, cu atât mai adânc
părea că ne zgâim
în nucleul soarelui

chiar și-atunci când ne-am întors
din fața ei și ea din fața noastră, lăsându-ne chirciți
cu mâinile scut

în jurul cuibului
flăcărilor orfane,
una dintre milioanele ce scuipă peste pământ.

Și-atunci când întunericul
a sosit ca o pătură de peste mare, acoperindu-ne spinările,
retezând pietrele și bolovanii în negru

am ucis focul în nisip

52

și-am simțit cum suntem trași
de lumina tare a lunii din oasele noastre,

de propriile noastre umbre lungi, înapoi în mașină
lăsând în urmă șuieratul și scrâșnitul
al mării peste pietre.

Greta Stoddart

Interviu de Ioana-Diana Simion

Ioana-Diana Simion: When and how did you first fall in love with writing/literature?

Greta Stoddart: I read quite a bit as a child – and started keeping a notebook by my bed from the age of about 9 as I would wake up and want to write things down in the night. And though I wrote my first (home-made) collection of poems when I was 10 I went on to study and work in the theatre. For about 5 years I toured around Europe with a theatre company I set up with two people I met at a drama school in Paris. One day, it was in Belfast, I was just sitting in the dressing room waiting to go on stage and before I knew what I was doing I was writing poems again. It felt like coming home.

Ioana-Diana Simion: What are your top 3 favourite books?

Greta Stoddart: *The Collected Poems* of Elizabeth Bishop, *The Selected Poems* of Seamus Heaney, *Emergency Kit* edited by Jo Shapcott and Matthew Sweeney

Ioana-Diana Simion: Who was your biggest inspiration during your journey of artistic self-discovery? Was there anybody you aspired to be like or

Ioana-Diana Simion: Când și cum v-ați îndrăgostit pentru prima data de scris/literatură?

Greta Stoddart: Am citit puțin în copilărie – și am început să țin un caiet lângă pat de la vârsta de 9 ani, fiindcă mă trezeam și voiam să scriu pe timpul nopții. Și, deși am scris prima mea colecție de poezii („făcute în casă") la vârsta de 10 ani, am continuat să studiez și să lucrez în teatru. Timp de aproximativ 5 ani, am călătorit în jurul Europei cu o trupă de teatru pe care am înființat- o cu doi oameni pe care i-am întâlnit la o școală de teatru din Paris. Într-o zi, eram în Belfast, stăteam în vestiare, așteptând să urc pe scenă, și, înainte să-mi dau seama, m-am trezit scriind din nou poezii. M-am simțit de parcă m-am întors acasă.

Ioana-Diana Simion: Care sunt 3 cărți preferate?

Greta Stoddart: *Colecție de poeme* de Elizabeth Bishop, *Selecție de poeme* de Seamus Heaney, *Trusă de prim ajutor* editat de Jo Shapcott și Matthew Sweeney

Ioana-Diana Simion: Cine a fost cea mai mare sursă de inspirație în timpul călătoriei dvs. de auto-descoperire artistică? Ați aspirat să fiți ca cineva

someone who supported you?

Greta Stoddart: I gained a lot of inspiration and support from the brilliant American poet Michael Donaghy who was my poetry teacher at evening classes at City University in London. To be in one of his classes was a joy – both hilarious and profoundly instructive. It's interesting that I find myself returning to the teaching of Jacques Lecoq from my theatre school days, too. As you get older you realise the best teachers teach you about art in general, not just their specific art forms. And that so often the same things apply across many disciplines. Also songwriters had a big early influence on me. I grew up listening to people like Bob Dylan, the Beatles. One of my first memories, aged about 4, was staring at an album cover of Leonard Cohen's – a woman in chains burning – while listening to 'Suzanne'. For a susceptible little person that went pretty deep!

Ioana-Diana Simion: In the present, how

anume sau a fost cineva anume care v-a susținut?

Greta Stoddart: Am fost inspirată foarte mult și am primit mult sprijin din partea strălucitului poet american Michael Donaghy, care mi-a fost profesor de poezie la cursurile de seară de la Universitatea din Londra. Să particip la cursurile sale a fost o adevărată bucuri – erau atât amuzante, cât și profund instructive. Ceea ce este interesant e și faptul că observ că mă întorc și la învățătura lui Jacques Lecoq din zilele mele de teatru. Pe măsură ce îmbătrânim, ne dam seama că cei mai buni profesori ne învață despre artă în general, nu doar despre formele specifice ale acesteia. Și că, de multe ori, aceleași lucruri se aplică în mai multe discipline. De asemenea, și compozitorii muzicali au avut o mare influență timpurie asupra mea. Am crescut ascultând oameni precum Bob Dylan și The Beatles. Într-una dintre primele mele amintiri, de când aveam aproximativ 4 ani, mă uitam la coperta unui album de Leonard Cohen – ce înfățișa o femeie în lanturi ce ard – în timp ce ascultam „Suzanne". Pentru o persoană mică și impresionabilă cum eram eu, acest episod m-a marcat foarte mult!

Ioana-Diana Simion: În prezent, de

do you usually find your ideas?

Greta Stoddart: A line comes, or I see or hear or read something – I scribble these lines in my notebook. I often might not know what they mean. Or I am intrigued by what I think they might mean. And then it's in the writing itself that the poem reveals itself. The idea – if there is one – emerges in the act of writing. For example, the other day I came across this phrase, '*the moral attitude of bacteria*', and I thought how tantalizing that was to think about. I wrote it down and then just carried on writing…

Ioana-Diana Simion: Please describe to me a few elements of Alive-Alive-O's genesis. What inspired you to write this book?

Greta Stoddart: In the space of 5 years 3 people very close to me died in quite sudden or sad circumstances. One being my friend and tutor mentioned above. They – or their absences – swirled around me intensively for a period of time and when I wrote it was all I could think about. So really it is my little book of elegies, for those 3 people, but also – I hope – more widely about death generally, and in particular how we – as the ones left

unde vă vin de obicei ideile?

Greta Stoddart: Îmi vine câte un vers, sau văd sau aud sau citesc ceva – și scriu repede aceste rânduri în caietul meu. Adesea, e posibil să nu știu ce sens au. Sau sunt intrigată de ceea ce cred că ar putea însemna. Și apoi, în scris, poezia se dezvăluie. Ideea – dacă există – apare în timpul procesului de scriere. De exemplu, deunăzi am dat peste această expresie, „*atitudinea morală a bacteriilor*", și m-am gândit cât de ispititoare poate fi această idee. Am scris-o și apoi, pur și simplu, am continuat să scriu...

Ioana-Diana Simion: Vă rog să-mi descrieți câteva elemente din cadrul genezei volumului *Alive-Alive-O*. Ce v-a inspirat să scrieți această carte?

Greta Stoddart: Într-o perioadă de doar 5 ani, 3 persoane foarte apropiate de mine au murit în circumstanțe destul de subite sau triste. Unul dintre aceștia fiind prietenul și tutorele meu menționat mai sus. Ei – sau absențele lor – se învârteau intens în jurul meu pentru o vreme și, când am scris volumul, era singurul lucru la care mă puteam gândi. Deci, într-adevăr, este mica mea carte de elegii, dedicate acestor trei oameni, dar și – sper –

behind – experience it.

Ioana-Diana Simion: The main theme is obviously death, can you expand a little on how exactly you regard this particular theme?

Greta Stoddart: It's a slippery theme! By which I mean I regard it differently depending on the day, my mood, the light. It can appear in many forms and feelings. Maybe I would like for us to be less afraid of it. Not necessarily, like John Donne wanted, to control our own death, but to live more peacably with the idea of it, by letting go when it comes. And also by trying to regard a life – however short – as a whole and complete one. We often use the term 'tragic' or 'untimely' – when surely we know by now that life isn't one smooth predictable line? Sometimes I feel if we were more in tune with nature and its transience, we wouldn't be so uptight and anxious about our – or our loved ones' – deaths. It seems the more advanced we become - technologically, I mean - the more afraid we get, desperately coming up with ways to live forever, when we should become more advanced emotionally and philosophically too. But I guess it doesn't work like that. We are human,

despre moarte în general, și mai ales despre modul în care noi – cei ce rămân în urmă – o experimentăm.

Ioana-Diana Simion: Tema principală este, evident, moartea, puteți detalia puțin cum exact vedeți această anumită temă?

Greta Stoddart: Este o temă alunecoasă! Iar prin asta, vreau să spun că o consider diferită în funcție de zi, de starea mea de spirit, de cum bate lumina. Poate apărea sub multe forme și sentimente. Poate mi-aș dori să ne fie mai puțin frică de ea. Nu neapărat sub forma pe care a dorit-o John Donne, aceea de a ne controla propria moarte, ci să fim mai liniștiți la ideea ei, lăsându-ne purtați atunci când ne sosește clipa Și, de asemenea, încercând să privim o viață –oricât de scurtă – ca fiind una întreagă și completă. Adesea folosim termenul de „tragic" sau „prematur" – când știm cu siguranță că viața nu este o linie predictibilă? Uneori simt că dacă am fi mai în ton cu natura și caracterul ei efemer, nu am mai fi atât de crispați și îngrijorați în raport cu propria noastră moarte – sau a celor dragi. Cu cât devenim mai avansați – din punct de vedere tehnologic, vreau să spun – cu atât ne temem mai mult, căutăm cu disperare modalități de a trăi pentru totdeauna, când de fapt ar trebui să

a part of us wants to be immortal.

devenim mai avansați și din punct de vedere emoțional și filosofic. Dar totuși cred că nu funcționează așa. Suntem oameni, o parte din noi care dorește să fim nemuritori.

Ioana-Diana Simion: Is there any piece/poem that you have edited out of this book?

Ioana-Diana Simion: Există vreun fragment/poem pe care l-ați îndepărtat din volum?

Greta Stoddart: Yes. When it became clear it was a collection around mortality there were a couple of poems that simply didn't fit in. Also I tried to write a long elegy but that just wouldn't work, so I abandoned that and developed the book as a collection of shorter elegiac experiments.

Greta Stoddart: Da. Când a devenit clar că este o colecție orientate în jurul mortalității, au existat câteva poezii care pur și simplu nu se potriveau. De asemenea, am încercat să scriu o elegie lungă, dar asta pur și simplu nu a funcționat, așa că am renunțat la asta și am dezvoltat cartea ca o colecție de scurte experimente elegiace.

Ioana-Diana Simion: How many hours a day do you dedicate to writing?

Ioana-Diana Simion: Câte ore pe zi dedicați scrisului?

Greta Stoddart: I try to write for 4 hours every morning but some days I teach so it isn't always possible.

Greta Stoddart: Încerc să scriu timp de 4 ore în fiecare dimineață, dar în unele zile predau, deci nu este întotdeauna posibil.

Ioana-Diana Simion: What is the best way to overcome writer's block?

Ioana-Diana Simion: Care este cea mai bună cale de a trece peste un blocaj în creație?

Greta Stoddart: Try not to worry about it, stop trying to write. Do other stuff. Also read, keep reading. Sometimes it's

Greta Stoddart: Aceea de a încerca să nu te mai îngrijorezi, să nu mai încerci să scrii. Trebuie să faci alte lucruri. De

not writer's block at all – it's just your poor old exhausted subconscious wanting a break and even then it can't help but let stuff in, restocking, restoring…

asemenea, citește, citește încontinuu. Uneori nu este vorba de un blocaj în creație – este doar bietul tău subconștientul învechit și epuizat care dorește o pauză, și chiar și atunci acesta acumulează, restochează informații, restaurează...

Ioana-Diana Simion: In your opinion, what makes a good poem?

Ioana-Diana Simion: În opinia dvs., ce elemente fac un poem să fie bun?

Greta Stoddart: Originality, rhythm, tone.

Greta Stoddart: Originalitatea, ritmul, tonul.

Ioana-Diana Simion: What are the major challenges that you have faced in your career?

Ioana-Diana Simion: Care sunt cele mai importante provocări pe care le-ați depășit de-a lungul carierei dvs.?

Greta Stoddart: We all have to deal with a certain amount of insecurity. I have crashing periods of doubt. I don't have much confidence. Then I wonder what it's all for. All that stuff. But you just have to carry on — as trends come and go — you have to remember that it's the writing that's important. Nothing else.

Greta Stoddart: Cu toții trebuie să ne confrumtăm cu anumite nesiguranțe. Am perioade îngrozitoare de îndoială. Nu prea am prea multă încredere în mine. Iar atunci mă întreb pentru ce fac asta. Toate lucrurile astea. Dar trebuie să continui – pe măsură ce tendințele vin și pleacă – trebuie să-ți amintești că scrisul este important. Nimic altceva.

Ioana-Diana Simion: What does literary succes look like to you?

Ioana-Diana Simion: Ce înseamnă succesul literar pentru dvs.?

Greta Stoddart: Like selling a lot of books. But even that is wrong, I think. Sometimes I find it hard to separate literary success from true merit. So I don't really think about it much

Greta Stoddart: Probabil să vinzi o mulțime de cărți. Dar chiar și asta este greșit, cred. Uneori cred că e greu să separăm succesul literar de calitatea autentică. Deci, nu prea mă mai

anymore.

Ioana-Diana Simion: Do you have any pieces of advice for young and upcoming writers?

Greta Stoddart: Read lots and lots of poems. Make your own anthology of the poems you love most. Read and re-read them, maybe memorise them, til they get into your bloodstream. You have to really want to write. When my students ask how they can write more, my heart always sinks a bit – you wouldn't have to ask that question if you were a writer. Why does a bird sing? Because it has to.

Ioana-Diana Simion: Today, what sort of books/authors do you enjoy reading?

Greta Stoddart: I enjoy non-fiction more than I used to. And memoirs and letters. I have recently finished Philip Pullman's *'Essays on Storytelling'* – and even though I don't regard myself as a storyteller there was so much in there to think about, so much that felt true. He has this wonderful fearless clarity. I am reading '*Letters from Iceland*' – a completely unorthodox travel book by poets WH Auden and Louis MacNeice which is good and very funny. I have started reading the American poet Mary Rueffle. I used to be very focused

gândesc la asta.

Ioana-Diana Simion: Aveți vreun sfat pentru viitoarea generație de tineri scriitori?

Greta Stoddart: Citiți multe, multe poezii. Creați o antologie proprie cu poemele pe care le iubiți cel mai mult. Citiți-le și recitiți-le, poate chiar rememorați-le, până când ajung în sângele vostru. Trebuie să dorești cu adevărat să scrii. Când elevii mei întreabă cum pot scrie mai mult, mereu inima mi se strânge puțin – nu ar trebui să întrebi asta dacă ești scriitor. De ce cântă o pasăre? Pentru că trebuie.

Ioana-Diana Simion: Astăzi, ce tipuri de cărți/autori preferați să lecturați?

Greta Stoddart: Îmi place non-ficțiunea mai mult decât în trecut. Și memoriile și scrisorile. Recent am terminat *„Eseuri despre povestire*" de Philip Pullman – și, chiar dacă nu mă consider o povestitoare, mi-a dat atât de mult de gândit, atât de mult încât s-a simțit adevărat. Are această minunată claritate neînfricată. Acum citesc *„Scrisori din Islanda*" – o carte de călătorie complet neortodoxă scrisă de poeții WH Auden și Louis MacNeice, o carte bună și foarte amuzantă. Am început să citesc din poetul american

and just read one book at a time but now I have 2 or 3 on the go. I quite enjoy that flitting here and there quality, you can make connections between quite disparate worlds.

Mary Rueffle. Obișnuiam să fiu foarte concentrate, citind doar o carte pe rând, dar acum citesc câte două sau trei o dată. Îmi place foarte mult să observ cum calitatea diferă de la un volum la altul, poți face legături între lumi cu totul separate.

Ioana-Diana Simion: When should we expect a new book to come out?

Ioana-Diana Simion: Când ne putem aștepta la un nou volum?

Greta Stoddart: I am working on book 4, as slowly as ever. I don't know. Maybe 2 years?

Greta Stoddart: Lucrez la cel de-al patrulea volum, mai încet ca niciodată. Poate în doi ani?